

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ : การวิเคราะห์ความสามารถในการชำระหนี้ต่างประเทศของประเทศไทย

ชื่อผู้เขียน : นายณรงค์ ปลั่งอ้วน

ชื่อปริญญา : เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

ปีการศึกษา : 2541

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ :

- 1.รศ.ดร.เกษร หอมขจร ประธานกรรมการ
- 2.รศ.วิรัช ธเนศวร
- 3.อาจารย์โกมล ปราชญ์กัตัญญู

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาโครงสร้างหนี้ต่างประเทศของภาครัฐบาลและเอกชน (2) ศึกษาปัจจัยที่กำหนดการไหลเข้าของทุนต่างประเทศสู่ไทย (3) ศึกษาขนาดของความสัมพันธ์ของดัชนีที่ชี้ถึงภาวะวิกฤติของหนี้ต่างประเทศและวิเคราะห์ค่าดัชนีและความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีที่ชี้ถึงความสามารถในการชำระหนี้ต่างประเทศในช่วงปีพ.ศ.2524-2539 โดยในส่วนของ การวิเคราะห์ค่าดัชนีและความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีนั้นได้ใช้วิธีวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) และสกัดปัจจัยโดยวิธีองค์ประกอบหลัก (Principle Component) ในการประมาณการ

ผลจากการศึกษาพบว่า โครงสร้างหนี้ต่างประเทศของไทยตลอดระยะเวลา 16 ปี ได้มีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมากโดยในช่วงหลังจากปีพ.ศ.2530 เป็นต้นมา ส่วนใหญ่ได้เปลี่ยนจากภาครัฐบาลที่มีหนี้ต่างประเทศสูงสุดเป็นภาคเอกชนแทน โดยเฉพาะเมื่อรัฐบาลอนุญาตให้ธนาคารพาณิชย์เปิดธุรกรรมกิจการวิเทศธนกิจได้ และเมื่อศึกษาถึงปัจจัยการไหลเข้าของทุนต่างประเทศสู่ไทยพบว่า ปัจจัยที่สำคัญที่ดึงดูดเงินทุนได้แก่ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ย ภาวะเศรษฐกิจของประเทศ ภาวะการเมือง นโยบายการเงิน อัตราแลกเปลี่ยน และผลการจัดอันดับความน่าเชื่อถือ

ผลจากการวิเคราะห์ค่าดัชนีพบว่าขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีที่สำคัญที่ชี้ถึงภาวะวิกฤติหนี้ต่างประเทศได้แก่ ขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเติบโตของหนี้ต่างประเทศโดยรวมกับยอดหนี้ต่างประเทศระยะสั้นต่อยอดหนี้ต่างประเทศโดยรวม ซึ่งมีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับร้อยละ 60.4 ในลักษณะเกือวกว้าง และขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเติบโตของหนี้ต่างประเทศโดยรวมกับอัตราการเติบโตของรายได้จากการส่งออก ซึ่งมีขนาดของความสัมพันธ์เท่ากับร้อยละ 6.3 ในลักษณะหักล้างกัน และเมื่อนำดัชนีทั้ง 16 ตัว มาวิเคราะห์ผ่านขบวนการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเติบโตของหนี้ต่างประเทศโดยรวมกับอัตราการเติบโตของรายได้จากการส่งออกมีลักษณะหักล้างกัน แทนที่จะเกือวกว้างตามการศึกษาของ Dhontc และในช่วงที่ผ่านมาประเทศไทยประสบกับภาวะการขาดดุลการค้าที่เรื้อรัง มีการนำเข้าสินค้าที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อภาคการผลิตเป็นจำนวนมาก มีการกระจายประเภทสินค้าออกค่อนข้างน้อย และมีการพึ่งพาเงินทุนระยะสั้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าวทำให้ความสามารถในการชำระหนี้ต่างประเทศของไทยอยู่ในเกณฑ์ที่อยู่ในขั้นอันตรายเป็นอย่างมาก